

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce W. G. Q., zastoupený Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem 120 00 Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2005, čj. OAM-160/VL-10-K04-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 2. 2006, čj. 30 Az 79/2005-23

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2005, č. j. OAM-160/VL-10-K04-2005, nebyl žalobci udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a dále žalovaný rozhodl o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 7. 2. 2006, čj. 30 Az 79/2005-23, zamítl.

Tento rozsudek napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Krajskému soudu vytkl, že se dostatečně nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a dále, že krajský soud nezkoumal řádně, zda jsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že v řízení před žalovaným dostatečně konkrétně vyjádřil obavu z možných následků návratu do země svého původu, vyplývajících z jeho zvláštních osobních poměrů a zároveň situace v zemi. Mimořádnost jeho osobní situace stěžovatel zdůvodnil tím, že je katolík a že je při praktikování tohoto náboženství obtěžován buddhisty. Jednoho z nich při potyčce stěžovatel zranil, za což na něj bylo podáno trestní oznámení, takže se při návratu do Číny obává uvěznění.

Stěžovatel dále požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V odpověď na námitku stěžovatele, že nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněných kasačních stížností již dostatečně zabýval a uvádí např. svůj rozsudek ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), v němž konstatoval: „*Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.*“

Nejvyšší správní soud se již také vyjadřoval k otázce pronásledování ze strany soukromých osob, a sice ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004 (publ. na www.nssoud.cz): „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“

Nejvyšší správní soud dostatečně vyložil i pojem „humanitární azyl“ a co rozumí „důvody hodnými zvláštního zřetele“, když uvedl např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 (publ. na www.nssoud.cz), že: „*Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).*“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu